

Reichard Judit

A képen Reichard Judit, a nagymamám testvére látható, aki a kép készültekor 20 éves volt.

Judit 1864-ben született, és egy Stauber Albert nevű emberhez ment férjhez. Ez a Stauber Albert szögrül-végrül Reichék rokona volt, másod- vagy harmadunokatestvér, nem tudom. Nagybérő volt. Először valahol Fejér megyében volt bérlete, nem messze Fehérvártól, mégpedig Arany László, Arany János fiának a birtoka. Egy pár év múlva pedig Somogyvisontán egy 3000 holdas Széchenyi birtokot bérelt. Amikor 1892 nyarán apámnak megszületett az testvére, akkor a nagyanyám

leküldte a őt Judithhoz a nővéréhez, akinek már volt két kisgyereke. És annyira megszerették egymást, hogy apám minden évben oda kérte magát. Ahogy bezárt az iskola, rögtön lement, és egész tanév kezdetéig ott volt. Ha közben elutaztak valahova, akkor is oda ment vissza. Somogyvisontáról rengeteg mese és legenda van. Ez az Albert bácsi egy nagyon kedves, vicces bácsi volt, minden gyerek kedvence. A kertben volt egy fa, amin székfűkörte termett. Apám nagyon szeretette. Amikor három éves volt, azt mondta neki az Albert bácsi, hogy megszámoltam ám, hány körte van a fán, mire az apám nem mert leszedni egyet se, amíg Albert bácsi haza nem jött. Később mondták neki, hogy ha meg is számolta, nem baj, ha hiányzik. A felesége, Judit néni pedig egész életében nagyon szerette az apámat. Amikor megszűnt a bérletük, ami negyven évre szólt, meg akarta hosszabbítani a fiának, aki szintén gazdálkodó lett, de a Széchenyiek nem voltak hajlandók, mondván, hogy nagyon sokan vannak, kell a birtok. Albert bácsi fia kiment Kanadába, és ott lett farmer. Megnősült, és két kislánya született. Ennyit tudok róla, többet nem. Albert bácsiék ekkor elköltöztek, és Mátyásföldön építettek egy villát. Az építésszámológép fiuk építette, nagyon szép volt a villa is, a kert is. Szemben, az utca másik oldalán egy fenyőerdő volt. Mindenki kérdezte, hogy miért nem Budára jöttek. Azért, mert Budán hegynek föl, hegynek le, és Albert bácsinak ez már nehéz. Mátyásföld meg sima volt, és rettentő szép. Most már biztos ronda az a környék is, de akkor nagyon szép volt. Kiskoromban sokat jártam ki Mátyásföldre. Albert bácsiéknek mindig nagy személyzetük volt: a kertész bácsi, szakácsnő, egy özvegyasszony, akit mindenki úgy hívott, hogy Nyanya. Ezenkívül volt még két alkalmazott, egy idősebb néni, aki a konyhán segített, és egy szobalány. Amikor Mátyásföldre költöztek, akkor a Nyanya már nem dolgozott, de elvitték magukkal, nyugdíjat adtak neki, és följárnlottak neki az emeleten egy szobát. Lent volt a nappali meg ebédő, fent a hálószobák. Nyanya azt mondta, hogy neki rossz a lába, inkább lent szeretne lakni. Így aztán lent lakott. A nyugdíj mellett teljes ellátást is kapott, a gyerekei látogatták. Nagyon szeretett mézes süteményt sütni, és ha jöttek a vendégek, akkor büszkén előállt a mézes süteményeivel. Volt a kertben egy nagy diófa, ami alatt volt egy szép garnitúra, és miután volt dió, a Nyanya egy kis részt bekerített a kert hátsó részében, és ott pulykát nevelt, amit dióval etetett. Ez nagyon finom volt. Volt ott egy Mariska nevű nő, aki fiatal lányként került oda, és hát teherbe esett. Akkor Judit néni azt mondta neki, hogy ne aggódj, szüljed meg, itt a sok gyerek között majd csak fölnő ő is. Ez így is történt. Őt is magukkal vitték Mátyásföldre. Volt egy négyemeletes házuk a Lánchíd utcában, nagyon szép ház, minden emeleten egy lakás. Részben ismerősök, részben a gyerekei laktak ott, akik házbért fizettek, mert hiszen Judit néniék azért vették a házat, hogy öregkorukban legyen jövedelmük. Nyugdíjuk nem volt. Aztán amikor Albert bácsi 1930-ban meghalt, akkor Judit néni az egyik lányához költözött, aki elvált asszony volt, szintén igen jómódú, annak is földbirtokos volt a férje. Pár év múlva Judit néni, a sógornője [Reichard Zsigmond özvegye, Irén néni] és még két családtag építtetett egy családi társasházat a Naphegyen, a Fenyő utcában, és oda költöztek. Judit néni vitte magával Mariskát is, akinek a lánya közben férjhez ment egy sofőrhez. Judit néni 1940-ben nagy szerencséjére meghalt. Mégpedig olyan módon, hogy éjszaka kapott egy szívrohamot, kihívtak egy orvost, az adott neki egy injekciót. Jobban lett. Egy-két nap múlva találkoztunk vele, mondtuk neki, hogy nem is látszik rajta. Erre azt mondta: tudjátok, elég volt. És még aznap éjjel meghalt egy újabb szívrohamban. Úgyhogy nagyon szépen és jókor meghalt. A sógornője, Irén néni átvette ezt a Mariskát mint régi bútordarabot. Azután jött 1944, és a vő, a sofőr egy fő nyilas lett, aki rémületben tartotta azt egész házat. El is vitték a felét, és meg is haltak. Aztán a ház telitalálatot kapott az ostromban.